

[Aksel Møller.]

forslag om apotekervæsenet, jeg havde den ære at fremsætte i begyndelsen af dette år, men nu skal vi altså til at forhandle på det nye grundlag. Forandringen er den, vi nok allesammen havde ventet ville indtræde, når et regeringsskifte fandt sted: at de synspunkter, som de tidligere regeringspartier anlagde på dette område, er skubbet væk; til gengæld er det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards standpunkter blevet genoptaget. Det var denne problemstilling, der forelå også for udvalget: om kommissionsflertallets forslag eller regeringsforslaget skulle nyde fremme, og hvorvidt der mellem disse to forslag fandtes en farbar vej, der kunne sigte frem mod løsningen af de problemer, vi allesammen er enige om at søge løst.

Det, der interesserer mig allermost i dag, er ikke spørgsmålet om, hvorvidt der er nye argumenter at føre i marken for det ene eller det andet af de synspunkter, der er blevet konfronteret med hinanden i løbet af året 1953 omkring regeringsforslaget, men det er, om der nu eksisterer forhandlingsmuligheder, om man, forsåvidt man overhovedet kan møde hinanden, vil gøre et forsøg på i det forestående udvalgsarbejde at nå til enighed. Kunne man få svar på det spørgsmål i dag, ville efter min mening meget være vundet for det saglige arbejde i udvalget.

Forandringen fra sidst i politisk henseende er dernæst den, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, som var formand for kommissionen og samlede kommissionsflertallet om sig, nu har fået støtte fra regeringspartiet, socialdemokratiet, til gennemførelsen af sit flertalsforslag og dermed også har et flertal i dette høje ting. Det er måske derfor begrundet at spørge, om dette flertal er villigt til under forhandlingerne at søge på de to afgørende områder, hvor diskussionen mellem os har stået stærkest, at nå frem til et punkt, hvor vi kan mødes. Disse spørgsmål stiller jeg ved denne lejlighed, og jeg håber at få et svar, som begrunder, at hvad jeg herefter yderligere har at sige i dagens forhandling for at skitsere det udgangspunkt, hvorfra jeg føler mig forpligtet til at søge at nærme mig det politiske flertal, der er skabt i dette høje ting om det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards

forslag, ikke understreger modsætningerne mellem os stærkere end nødvendigt.

Jeg vil gerne gøre den personlige bekendelse, som er lidt post festum, at hvis det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ikke gennem mange år havde arbejdet med sin kommission på denne betænkning vedrørende apotekervæsenet, og hvis jeg ikke også havde følt så megen forpligtelse til at komme det ærede medlems synspunkter i møde, ligesom nu den højtærede minister føler det, ville jeg gerne have ladet det hele gå om igen. Hvis de givne politiske forhold ikke var, som de er, ville jeg mene, at der er en lang række forskellige opgaver, som apotekerkommissionen burde have løst, men hvis løsning savnes i betænkningen. Jeg føler mig f. eks. ingenlunde overbevist om, at det, der siges i denne betænkning, er det sidste ord, der kan siges om apotekervæsenets økonomi. Jeg føler mig ikke overbevist om, at man med de regnskabsresultater, man har indsamlet og opstillet i sammenligningsform mellem apoteker og medicinalindustri, har taget alle forhold i betragtning.

Jeg har med lys og lygte søgt at finde ud af, i hvilken udstrækning apotekerkommissionen egentlig har beskæftiget sig med sådan noget som grossistavancen og grossistmellemeleddet i det hele taget fra fabrik til apotek, men jeg tror ikke, man har synnderligt held med sig i sine anstrengelser for at finde ud af, i hvilken udstrækning apotekerkommissionen har haft alt dette med i den økonomiske bedømmelse, som den sporadisk prøver at anlægge på den opgave, den har beskæftiget sig med. Jeg er ikke sikker på, at det forslag, som nu foreligger — og således var jo også det forslag, jeg havde den ære at fremsætte — betegner den billigste udvej, som overhovedet kan tænkes.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard bygger sin indsats i kommissionen på det givne grundlag, det nuværende apotekervæsen, og jeg er forsåvidt ikke utilbøjelig til at give ham ret i dette udgangspunkt, for det vil være en årelang opgave og en mægtig rekonstruktionsopgave at begynde på en helt frisk. Forsåvidt erkender jeg, at dette måtte blive resultatet. Det er næppe nogen billig løsning, men det er, når alt kommer til alt, en løsning, der også har sine fordele, som vel er svære at veje op i penge.